

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 21, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2554](#) 23-09-2025

Nederlandse rechter bevoegd, maar ook in hoger beroep geen faillissement

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5734](#) 16-09-2025

(Voormalig) bestuurders Megahome aansprakelijk wegens ondeugdelijke administratie en frustreren reddingsplan Rabobank

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2452](#) 16-09-2025

Curator kan eigendom van gefailleerde niet opeisen als gevolg van Berzona-jurisprudentie

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4691](#) 29-07-2025

Nietigheid samenstel van rechtshandelingen

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1997](#) 10-06-2025

Onvoldoende middelen om faillissementskosten te bestrijden

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11404](#) 23-09-2025

Tegemoetkoming onder de Kindregeling blijft buiten de boedel in schuldsaneringsregeling

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:5628](#) 17-09-2025

Statutair bestuurder aansprakelijk wegens onvoldoende toezicht op feitelijk bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11131](#) 16-09-2025

Afwijzing faillissementsverzoek, nu niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoekers

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11224](#) 11-09-2025

Hoogte vordering hoeft niet vast te staan voor de faillietverklaring

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6049](#) 10-09-2025

Betaling managementvergoeding voor reddingswerkzaamheden niet paulianeus

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11259](#) 17-07-2025

Ontruiming onderhuurster na faillissement hoofdhuurder

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8131](#) 17-07-2025

WHOA: afkondiging afkoelingsperiode voor drie maanden

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8117](#) 03-07-2025

WHOA. Afwijzing afkoelingsverzoek: geen sprake van WHOA-toestand

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2025:245](#) 20-08-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid naar Arubaanse wettekst (Wetboek van Koophandel)

RECHTSPRAAK

Statutair bestuurder aansprakelijk wegens onvoldoende toezicht op feitelijk bestuurder

De bestuurder heeft de feitelijke leiding van de vennootschap in handen gegeven van zijn persoonlijk failliet verklaarde vader. De bestuurder heeft geen toezicht gehouden op het beleid van de vennootschap. De vennootschap is meerdere geldleningen aangegaan, terwijl duidelijk was dat de vennootschap deze niet kon terugbetalen. De bestuurder stelt alleen getekend te hebben voor de oprichtingsakte en zich verder niet met de vennootschap te hebben bemoeid. Daarom meent hij niet aansprakelijk te zijn voor het faillissementstekort. De rechtbank volgt dit verweer niet. De bestuurder heeft zijn taak kennelijk onbehoorlijk vervuld en het is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder is aansprakelijk voor het faillissementstekort.

De bestuurder heeft de feitelijke leiding van de vennootschap uit handen gegeven aan zijn vader. De vader verkeerde persoonlijk in staat van faillissement. De curator stelt dat de bestuurder zijn taken kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. De bestuurder was niet op de hoogte van de situatie binnen de vennootschap en heeft het daardoor laten gebeuren dat de vennootschap grote financiële verplichtingen aanging die de vennootschap nooit zou kunnen nakomen, omdat geen sprake was van activiteiten in de vennootschap en de vennootschap ook geen andere inkomstenbron had.

De bestuurder voert aan dat hij alleen de oprichtingsakte heeft ondertekend en verder op geen enkele wijze betrokken was bij de vennootschap. Volgens de bestuurder was het niet nodig toe te zien op het beleid dat door de vader werd gevoerd, hoewel hij stond ingeschreven als statutair bestuurder. De bestuurder erkent dat de vennootschap is opgericht met het enkele oogmerk om het voor de vader mogelijk te maken een bankrekening te openen.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder zich niet aan zijn verantwoordelijkheden als bestuurder kan onttrekken enkel door te stellen dat de vader feitelijk het beleid van de vennootschap bepaalde. Het enkele feit dat de vader de feitelijke leiding had is daarvoor onvoldoende. De bestuurder heeft het mogelijk gemaakt en toegelaten dat de vennootschap diverse financiële verplichtingen is aangegaan waarvan duidelijk was dat die verplichtingen nooit konden worden nagekomen, omdat de vennootschap geen activiteiten uitvoerde en de vennootschap geen andere inkomstenbron had. De vader en de vennootschap hebben grote bedragen van derden geleend. De vennootschap heeft borgstellingen afgegeven voor aan de vennootschappen van de vader verstrekte leningen. Ook is de vennootschap in kort geding hoofdelijk veroordeeld tot betaling van een groot geldbedrag aan derden.

De rechtbank oordeelt dat het verweer van de bestuurder dat hij geen bemoeienis had met de vennootschap geen grond is voor disculpatie. Voor een geslaagd beroep op artikel 2:248 lid 3 BW is namelijk nodig dat de bestuurder daadwerkelijk toezicht heeft gehouden op het handelen van de feitelijk bestuurder én tijdig maatregelen heeft getroffen om de gevolgen van het onbehoorlijke bestuur van de feitelijk bestuurder af te wenden. De bestuurder heeft in dit geval geen actieve rol ingenomen, hij heeft juist aangegeven nooit van plan te zijn geweest zijn wettelijke en statutaire plichten te vervullen.

De conclusie luidt dat de bestuurder niet heeft gehandeld zoals een redelijk denkend bestuurder in dezelfde omstandigheden gehandeld zou hebben. Het is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Van meet af aan was duidelijk dat de vennootschap de aangegane grote financiële verplichtingen nooit zou kunnen nakomen. De bestuurder is daarom aansprakelijk voor het boedeltekort.

H. Boven, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:5628

Zaaknummer: C/o8/317695 / HA ZA 24-285

Rechters: D.N.R. Wegerif

Advocaten: S.J. de Vries en G.J. van Kammen

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:248 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Betaling managementvergoeding voor reddingswerkzaamheden niet paulianeus

De rechtbank oordeelt dat de curatoren de rechtshandelingen in het kader van de reddingspogingen onterecht hebben vernietigd op grond van faillissementspauliana, omdat wetenschap van benadeling niet is aangetoond. De vordering tot terugbetaling van de managementfees wordt afgewezen.

Vennootschap 1 en haar dochtermaatschappij, vennootschap 2, verkeerden in financieel zwaar weer. In een poging om het tij te keren hebben de vennootschappen gedaagde 1 als bestuurder ingeschakeld en een overeenkomst van opdracht gesloten. Gedaagde 1 begon zijn werkzaamheden voor de groep, waarvan vennootschap 1 en vennootschap 2 deel uitmaken, om financierings- en reorganisatiemogelijkheden te onderzoeken.

Voor zijn werkzaamheden in het kader van een reddingspoging ontving gedaagde 1 een maandelijks vergoeding, die als managementvergoeding werd aangemerkt. Ter zekerheid van een toekomstige betaling van deze vergoeding heeft vennootschap 2 een bedrag van € 42.350 in depot gestort bij gedaagde 2. De reddingspoging is niet geslaagd, waarna de twee vennootschappen failliet zijn verklaard.

De curatoren stellen dat de verlengingen van de overeenkomst van opdracht en de depotovereenkomst paulianeus zijn en achten deze daarmee vernietigbaar op grond van artikelen 42 en 43 Fw. Vervolgens vorderen de curatoren terugbetaling van de onverschuldigd betaalde bedragen, met een gezamenlijk beloop van € 127.050. Aan het verzoek tot betaling van de curatoren is geen gehoor gegeven.

Nieuwe grondslag op de zitting

De curatoren baseerden hun vorderingen in de dagvaarding uitsluitend op artikel 42 Fw. Tijdens de mondelinge behandeling voegden zij daar een nieuwe grondslag toe: een onrechtmatige daad (*Peeters/Gatzen*-vordering) jegens de gezamenlijke schuldeisers, met

verwijzing naar artikel 25 Rv. Gedaagde 1 maakte bezwaar en beriep zich op het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv), omdat de nieuwe grondslag pas op zitting werd ingebracht.

De rechtbank oordeelt dat het toevoegen van deze grondslag in strijd is met de eisen van een goede procesorde, omdat in de dagvaarding enkel faillissementspauliana was uitgewerkt, gedaagde 1 hierdoor niet kon verwachten dat ook onrechtmatige daad aan de orde zou zijn, partijen tot aan de zitting een afgebakend debat hadden gevoerd over pauliana, en dat gedaagde 1 onvoldoende gelegenheid had om verweer te voeren. Een aanvullende schriftelijke ronde zou onnodige vertraging opleveren, terwijl de curatoren ruim de tijd hadden gehad om de grondslag eerder te formuleren. De verwijzing in de e-mail van de curatoren van 5 december 2022 ('mogelijk ook onrechtmatig') gold niet als uitgewerkte grondslag. Bovendien vereist onrechtmatige daad een ander juridisch toetsingskader dan pauliana en een andere feitelijke onderbouwing; de curatoren hebben geen feiten gesteld die een *Peeters/Gatzen*-vordering konden dragen. De rechtbank beoordeelt de vorderingen daarom uitsluitend op basis van de faillissementspauliana (ro. 5.8-5.13).

Beoordeling faillissementspauliana (art. 42 Fw)

De rechtbank stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat de verlenging van de overeenkomst van opdracht en het aangaan en verlengen van de depotovereenkomst onverplicht verrichte meerzijdige rechtshandelingen om baat waren. Gedaagde 1 heeft betwist dat schuldeisers zijn benadeeld vanwege het voordeel dat zijn werkzaamheden voor de boedel hebben opgeleverd, maar de rechtbank oordeelt dat dit voordeel niet is komen vast te staan.

Naar het oordeel van de rechtbank doen de curatoren terecht een beroep op het bewijsvermoeden van artikel 43 lid 1 sub 2 Fw. Op grond hiervan wordt de wetenschap van benadeling vermoed bij onverplichte rechtshandelingen binnen één jaar voor het faillissement ter voldoening of zekerheidstelling voor een niet opeisbare schuld. Uit de depotovereenkomst volgt dat deze in beginsel als zekerheid voor de betaling van de managementvergoedingen aan gedaagde was gesloten. Deze vorm van zekerheid is vervolgens een aantal keren verlengd. Toch weet gedaagde 1 het bewijsvermoeden te ontzenuwen door aan te tonen dat er op de relevante data nog serieuze mogelijkheden waren voor de redding van de onderneming, zoals de bereidheid van financiers en interesse van overnamekandidaten. De curatoren wisten niet voldoende te onderbouwen dat de wetenschap van benadeling aanwezig was ten tijde van de verlengingen (ro. 5.53-5.60).

De rechtbank concludeert dan dat de vereiste wetenschap van benadeling bij het aangaan en het verlengen van de depotovereenkomst niet is komen vast te staan. Dit betekent dat ook de buitengerechtelijke vernietiging van deze rechtshandelingen onterecht is geweest. Aldus zijn

de maandelijks betaalde (management)vergoedingen niet paulianeus.

E. Ayerdem, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 10-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6049

Zaaknummer: C/02/428798 / HA ZA 24-643

Rechters: M.A. de Vlieger

Advocaten: E.L. de Haan

Wetsartikelen: 42 Fw en 43 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid naar Arubaanse wettekst (Wetboek van Koophandel)

Het Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba oordeelt dat de bestuurder aansprakelijk is voor het tekort in het faillissement, ongeacht of hij zich in de praktijk actief bezighield met het geheel van de bestuurstaken. Het ontbreken van capaciteiten of psychische klachten ontheft een bestuurder niet van zijn verantwoordelijkheid voor het bestuur van de vennootschap.

In deze zaak buigt het Gerecht in Eerste Aanleg zich over de aansprakelijkstelling van een statutair bestuurder voor het boedeltekort door een curator. De gefailleerde vennootschap, La Linda N.V. ('de vennootschap'), voerde een onderneming die zich bezighield met de verkoop van huishoudelijke artikelen. De gedaagde in dit geding is, samen met zijn vader, statutair bestuurder van de vennootschap. In februari 2019 werd aan de vennootschap voorlopig surseance van betaling verleend, later gevolgd door een definitieve surseance in 2020. Uiteindelijk werd in december 2020 het faillissement uitgesproken. Enkele maanden vóór het uitspreken van de surseance, in maart 2019, werd gedaagde uitgeschreven als bestuurder. Zijn vader overleed in 2021.

In 2022 stelde de curator in het faillissement van de vennootschap de gedaagde persoonlijk aansprakelijk voor het tekort in het faillissement. De vordering van de curator is gebaseerd op de aansprakelijkheid van een bestuurder zoals neergelegd in het toen geldende artikel 106 Wetboek van Koophandel (WvK) en de aansprakelijkheid van de bestuurder in geval van faillissement van de vennootschap, zoals neergelegd in het toen geldende artikel 116 WvK (ro. 4.2-4.4). In artikel 116 WvK is bepaald dat de curator, in geval van faillissement van een naamloze vennootschap en wanneer de toestand van de vennootschap geheel of gedeeltelijk is te wijten aan grove schuld of grove nalatigheid van de bestuurder, ten behoeve van de boedel van deze bestuurder schadevergoeding mag vorderen.

In de aansprakelijkstelling wees de curator op ernstige tekortkomingen in het bestuur. Zo

waren sinds 2015 geen jaarrekeningen opgesteld of gedeponneerd, was er geen behoorlijke administratie, waren de loonbelasting en omzetbelasting (in Aruba: Belasting op Bedrijfsomzetten (BBO)) jarenlang onbetaald gebleven, bestond er geen recente payrollinformatie en was er sprake van een structurele huurachterstand van miljoenen guldens (Arubaanse florin). Ook waren schulden aangegaan zonder dat daar voldoende zekerheid of terugbetalingscapaciteit tegenover stond. Volgens de curator waren deze omstandigheden het gevolg van onbehoorlijk bestuur, en vormden zij een belangrijke oorzaak van het faillissement (ro. 4.7).

Gedaagde verweerde zich met het betoog dat hij feitelijk slechts 'op papier' bestuurder was en dat zijn vader en medewerkers in werkelijkheid het bestuur voerden. Hij zou bovendien niet over de vereiste capaciteiten beschikken en psychische problemen hebben gehad die hem verhinderden om als bestuurder te functioneren. Ook voerde hij aan dat externe omstandigheden, zoals de renovatie van de binnenstad en later de coronapandemie, de voornaamste oorzaken van het faillissement waren (ro. 4.8).

Het Gerecht wees de verweren van de gedaagde van de hand (4.10-4.12). Als statutair bestuurder was gedaagde verantwoordelijk voor het geheel van de bestuurstaken, ongeacht of hij zich daar in de praktijk actief mee bezighield. Het ontbreken van capaciteiten of psychische klachten ontheft een bestuurder niet van zijn verantwoordelijkheid, tenzij wordt aangetoond dat hij volledig handelingsonbekwaam was, hetgeen hier niet aannemelijk werd gemaakt. Ook de verwijzing naar de coronapandemie bood geen soelaas, aangezien het faillissement reeds in gang was gezet voordat de pandemie uitbrak en bovendien onvoldoende concreet was onderbouwd dat de pandemie de doorslaggevende oorzaak was van het faillissement.

Het Gerecht stelde vast dat sprake was van grove schuld en nalatigheid. Er is geen aanvaardbare verklaring gegeven voor het feit dat niet is voldaan aan de administratie- en boekhoudplicht. Evenmin heeft de gedaagde weersproken dat jarenlang geen loonbelasting werd betaald en de BBO niet werd afgedragen, dat er geen recente payrollinformatie was, dat de huur structureel onbetaald werd gelaten (voor meer dan 11,7 miljoen Arubaanse florin) en dat schulden werden aangegaan zonder voldoende zekerheid en met onvoldoende terugbetalingscapaciteit. Aldus is sprake van grove schuld en nalatigheid van de gedaagde. Het zich als bestuurder niet van deze taken en verantwoordelijkheden kwijten en het in het geheel niet ingrijpen om benadeling van schuldeisers te (proberen te) voorkomen, is ernstig verwijtbaar. Door jarenlang geen jaarrekeningen op te stellen, geen belasting te betalen, geen huur te voldoen en nieuwe schulden aan te gaan zonder enig zicht op de financiële positie van de onderneming, hadden de bestuurders nagelaten verplichtingen na te komen. Dit nalaten was ernstig verwijtbaar en had in belangrijke mate bijgedragen aan het faillissement van de

vennootschap. De verantwoordelijkheid daarvoor rustte mede op de gedaagde. Zodoende is de gedaagde aansprakelijk voor het boedeltekort. Omdat de exacte omvang van dat tekort nog niet definitief kon worden vastgesteld, werd voor het vaststellen van de hoogte van de schadevergoeding verwezen naar een schadestaatprocedure.

E. Ayerdem, september 2025

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:245

Zaaknummer: AUA202402913

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Advocaten: Z.J.S. Soekander en C.M.F. Tsu-van der Weide

Wetsartikelen: art. 116 WvK

RECHTSPRAAK

WHOA: afkondiging afkoelingsperiode voor drie maanden

Twee vennootschappen vragen om een afkoelingsperiode. Een van de vennootschappen trekt het verzoek ter zitting in, omdat een afkoelingsperiode niet noodzakelijk zou zijn. Het verzoek van de andere verzoekster wordt toegewezen.

Twee vennootschappen vragen om de afkondiging van een afkoelingsperiode (art. 376 Fw). Het verzoek van verzoekster 2 is ter zitting ingetrokken. Verzoekster 1 exploiteerde een restaurant dat nodig gemoderniseerd moest worden. Door onder meer vertragingen bij de verbouw zijn betalingsachterstanden ontstaan. Verzoekster 1 is haar businessplan aan het herzien en een oplossing aan het zoeken voor haar schulden.

De rechtbank heeft eerder de afkoelingsperiode al voorlopig afgekondigd. In deze uitspraak wijst de rechtbank het verzoek toe en kondigt zij een afkoelingsperiode af voor de duur van drie maanden. De bank heeft een zienswijze ingediend en aangevoerd geen bezwaar te hebben tegen de afkoelingsperiode. Er zijn schuldeisers die wel (mogelijk) verhaalsacties (zullen) ondernemen, zodat een afkoelingsperiode noodzakelijk is. Ook aan de overige voorwaarden is voldaan.

Het verzoek van verzoekster 2 is kennelijk ter zitting ingetrokken, omdat een afkoelingsperiode voor verzoekster 2 niet noodzakelijk is. Verzoekster 2 is alleen bij het verzoek betrokken omdat zij hoofdelijk is verbonden voor de schuld aan de bank. De bank heeft ter zitting echter verklaard geen verhaalsacties te ondernemen.

H.J. de Kloe, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8131

Zaaknummer: 453541 FT RK 25-602

Rechters: J.H. Steverink, A.E. de Vos en M.C. Bosch

Advocaten: mr. J. van den Dolder

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Onvoldoende middelen om faillissementskosten te bestrijden

Omdat de faillissementsaanvraag binnen drie jaar na een eerdere opheffing bij gebrek aan baten wordt beoordeeld, moeten de aanvragers aannemelijk maken dat er voldoende middelen zijn om de faillissementskosten te bestrijden. Het hof oordeelt dat verzoekers hierin niet zijn geslaagd en wijst het faillissementsverzoek af.

Het faillissement van een natuurlijk persoon is op 6 september 2022 opgeheven bij gebrek aan baten. In deze procedure, die binnen drie jaar voor de opheffing van het faillissement liep, staat ter discussie of de aanvragers van het faillissement hebben aangetoond dat er voldoende baten zijn om de faillissementskosten te bestrijden. Op grond van artikel 18 Fw is dat namelijk nodig voor de faillietverklaring.

De rechtbank heeft geoordeeld dat aannemelijk is gemaakt dat er voldoende actief is, nu de schuldenaar kennelijk een handel heeft opgezet in natuursteen. Het hof komt tot een andere conclusie. Weliswaar hebben de aanvragers gewezen op baten als aandelen in bv's, mogelijke activa en de inschrijving van een eenmanszaak in het handelsregister, maar zonder een nadere onderbouwing is naar het oordeel van het hof niet gebleken dat de faillissementskosten daadwerkelijk bestreden kunnen worden. De voorlopige bevindingen van de curator wijzen ook in de richting dat de faillissementskosten niet betaald kunnen worden. Uit de bankafschriften van bankrekeningen die door de schuldenaar en een vof waarvan hij vennoot is worden gehouden, volgt ook niet dat de schuldenaar inkomen genereert uit de vof of een eenmanszaak.

Het hof brengt de faillissementkosten ten laste van de aanvragers. Naar aanleiding van bezwaar van de aanvragers tegen de door de curator in rekening gebrachte kosten, worden de uren die zagen op onderzoek en het opstellen van een memorandum over artikel 18 Fw buiten beschouwing gelaten. Naar het oordeel van het hof mag van een curator verwacht worden dat hij bekend is met die materie.

H.J. de Kloe, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1997

Zaaknummer: 200.353.561/01

Rechters: G.C. de Heer, J.S. Honée en R.J. van Galen

Advocaten: P.A. Loeff en J. Smael

Wetsartikelen: 18 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek, nu niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoekers

Verweerster heeft de stellingen van verzoekers gemotiveerd betwist, terwijl verzoekers hun vorderingen onvoldoende hebben onderbouwd. Daarom is niet summierlijk gebleken van het vorderingsrecht van verzoekers en wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

In deze procedure vragen twee verzoekers het faillissement aan van verweerder. Wat precies de rol van verzoekster 1 was, wordt uit de uitspraak niet duidelijk.

Verzoekers leggen aan hun faillissementsverzoek het volgende ten grondslag. Verzoeker 2 en verweerder zijn een samenwerking aangegaan voor het opzetten van een vogelhotel, het mengen en de verkoop van vogelvoer en de verkoop van papegaaienspeelgoed. Verzoeker 2 heeft forse bedragen geïnvesteerd in de onderneming. Verweerder heeft niet lang na de start van de samenwerking de samenwerking beëindigd en verzoeker de toegang tot het bedrijfspand ontzegd. Ondanks de beëindiging van de samenwerking heeft verweerder de onderneming voortgezet. Hij zou hebben toegezegd de investeringen terug te betalen, maar in gebreke zijn gebleven.

Verweerder geeft een andere lezing van de gebeurtenissen. Verweerder heeft veel meer geïnvesteerd in de samenwerking dan verzoeker 2. Alle facturen die verzoeker 2 heeft gestuurd, zijn betaald. In december 2022 stond nog een factuur van € 19.000 open. Kennelijk om deze reden heeft verzoeker 2 in april het hele magazijn van verweerder leeggehaald en voorraad ter waarde van € 100.000 meegenomen. Verweerder meent daarom dat hij een verrekenbare tegenvordering heeft die hoger is dan de vorderingen die verzoekers menen te hebben.

De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af, nu niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van verzoekers. Verweerder heeft de stellingen van verzoekers gemotiveerd betwist, terwijl verzoekers hun stellingen onvoldoende hebben onderbouwd en niet hebben ondersteund met bewijsstukken.

H.J. de Kloe, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11131

Zaaknummer: FT RK 25/1453

Rechters: C.G.E. Prenger

Advocaten: T.H. Geukes Foppen

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Nederlandse rechter bevoegd, maar ook in hoger beroep geen faillissement

Het hof oordeelt dat het COMI van de schuldenaar in Nederland ligt. De schuldenaar heeft daarnaast woonplaats in Nederland in de zin van artikel 2 lid 1 Fw jo. 1:10 lid 1 BW. Het hof acht zich daarom bevoegd te oordelen op de faillissementsaanvraag. Inhoudelijk wordt de beslissing van de rechtbank waarin het faillissementsverzoek is afgewezen bekrachtigd, omdat de inhoudelijke verweren van de schuldenaar tegen de vordering van de verzoeker niet aanstonds moeten worden verworpen en de schuldenaar bovendien niet in de faillissementstoestand verkeert.

In deze procedure bekrachtigt het Hof Amsterdam de beschikking van de rechtbank Amsterdam, waarin het faillissementsverzoek werd afgewezen. Appellante heeft aan haar faillissementsverzoek ten grondslag gelegd dat zij een rentevordering heeft van € 60.366,94 uit hoofde van een verstrekte geldlening. Als steunvordering heeft zij een vordering van Rabobank overgelegd, uit hoofde van een aan geïntimeerde verstrekte hypothecaire geldlening.

Geïntimeerde verweert zich en stelt ten eerste dat de Nederlandse rechter geen rechtsmacht heeft, omdat hij voornamelijk woont en werkt in twee – niet nader genoemde – landen en slechts sporadisch in Nederland is. Inhoudelijk stelt hij dat de vordering van appellante ziet op woekerrente en daarom niet rechtsgeldig is. Ten tweede stelt geïntimeerde dat hij ten aanzien van de steunvordering bij is met zijn (maandelijkse) verplichtingen jegens Rabobank. Daaraan voegt hij toe dat de woning waarvoor de financiering werd verstrekt een overwaarde kent, zodat zowel Rabobank als andere schuldeisers van appellante betaald kunnen worden. Kortom, geïntimeerde zou zich niet in een faillissementssituatie bevinden.

Het hof oordeelt allereerst dat het bevoegd is om over dit hoger beroep te oordelen. Daartoe stelt het vast dat op basis van artikel 3 van de Insolventieverordening het rechtsvermoeden

geldt dat de COMI van geïntimeerde in Nederland ligt, nu hij ingeschreven staat in Nederland, zijn vermogen zich grotendeels in Nederland bevindt, en hij een hypothecaire lening heeft afgesloten én meerdere rekeningen aanhoudt bij Nederlandse banken. Dat geïntimeerde inkomen ontvangt voor werkzaamheden die hij in Parijs verricht, is onvoldoende om dat vermoeden te weerleggen.

Voor de vraag of het tweede land dat door geïntimeerde wordt aangevoerd als plaats waar zijn COMI ligt, geldt dat de Insolventieverordening niet van toepassing is. Het hof valt daarom terug op artikel 2 lid 1 Fw en artikel 1:10 lid 1 BW voor het oordeel of het bevoegd is. Omdat geïntimeerde ingeschreven staat in Amsterdam, is die stad op grond van artikel 1:11 lid 2 BW zijn woonplaats en is de Nederlandse rechter bevoegd.

Inhoudelijk oordeelt het hof vervolgens dat het argument van appellante – dat pas ter zitting in hoger beroep naar voren is gebracht – dat niet alleen sprake is van een rentevordering, maar dat ook de hoofdsom opeisbaar is, geen gewicht in de schaal legt. Nergens blijkt namelijk uit dat appellante ooit aanspraak heeft gemaakt op terugbetaling van de hoofdsom. Voor wat betreft de rentevordering oordeelt het hof dat niet summierlijk is komen vast te staan dat appellante een vordering heeft, gezien het verweer van geïntimeerde dat sprake is van woekerrente die jegens hem als consument niet rechtsgeldig is.

Tot slot oordeelt het hof ook nog dat er geen sprake is van een faillissementssituatie. Geïntimeerde is bij met zijn verplichtingen jegens Rabobank en heeft recent nog substantiële bedragen voldaan aan appellante. Ook staat vast dat geïntimeerde nog kort voor de zitting in hoger beroep een betalingsregeling heeft aangeboden waarbij maandelijks relatief hoge bedragen aan appellante zouden worden voldaan. Verder weegt het hof mee dat het aannemelijk acht dat de woning van geïntimeerde – die bovendien te koop staat – een waarde heeft die voldoende is om zowel Rabobank als appellante te kunnen voldoen.

W.T.N. Vlasveld, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2554

Zaaknummer: 200.357.787

Rechters: M.L.D. Akkaya, K.A.J. Bisschop en A. van Zanten-Baris

Advocaten: E. Doornbos, M.A.C. Geurts en R. van der Jagt

Wetsartikelen: 3 IVO, 1:10 BW, 1:11 BW, 6 Fw en 2 Fw

RECHTSPRAAK

Hoogte vordering hoeft niet vast te staan voor de faillietverklaring

De curator van een failliete vof en bv vraagt het faillissement aan van de vennootschap die bestuurder en aandeelhouder is van de failliete bv. De curator baseert zijn vorderingsrecht op het saldo van een rekening-courant tussen de failliete vof en de failliete bv, nu alle opnames en stortingen via de bankrekening van verweerster liepen. Verweerster betwist niet het bestaan van de vordering, wel de hoogte. Desondanks spreekt de rechtbank het faillissement uit, omdat de omvang van de vordering niet hoeft vast te staan.

Een vennootschap onder firma ('vof') en een bv zijn in november 2024 failliet verklaard. De failliete bv is samen met 'de heer A' vennoot van de vof. Van de failliete bv zijn de heer A en de vennootschap die in deze procedure verweerster is, bestuurder. Verweerster is enig aandeelhouder van de failliete bv. De heer A is op zijn beurt weer enig bestuurder en aandeelhouder van verweerster.

De curator in het faillissement van de vof en de bv heeft de administratie opgevraagd, maar die van de bv niet ontvangen en die van de vof slechts ten dele. Uit de beschikbare administratie blijkt van een forse rekening-courantvordering van de vof op de failliete bv. De curator heeft hier navraag naar gedaan bij de heer A, omdat de failliete bv geen eigen bankrekening had. Persoon A vertelde dat alle opnames en stortingen via de bankrekening van verweerster liepen, maar dat de bedragen boekhoudkundig als vorderingen op de failliete bv zijn verwerkt.

De curator vraagt het faillissement aan van verweerster, omdat de failliete vof of bv een vordering op verweerster zou hebben ter hoogte van het saldo van de rekening-courant. De curator voert als steunvordering een vordering van de Belastingdienst aan. Verweerster betwist de hoogte van de vordering, maar stelt dat het wel kan kloppen dat € 80.000 aan de failliete vof moet worden terugbetaald. Verweerster heeft geen middelen om dit bedrag te voldoen.

De rechtbank oordeelt dat het vorderingsrecht van de failliete vof niet wordt betwist. Dat de hoogte van de vordering niet vaststaat, is voor de faillietverklaring niet relevant. Nu ook aan de overige vereisten is voldaan, spreekt de rechtbank het faillissement uit van verweerder.

H.J. de Kloe, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11224

Zaaknummer: FT RK 25-1520

Rechters: C.G.E. Prenger

Advocaten: J.E.T. van Oort

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing afkoelingsverzoek: geen sprake van WHOA-toestand

Het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode wordt afgewezen, omdat verzoekster niet aan haar lopende verplichtingen kan voldoen.

In deze WHOA-procedure verzoekt een vastgoedonderneming ('verzoekster') de rechtbank Gelderland om een afkoelingsperiode af te kondigen. Haar actief omvat een tiental nog niet afgebouwde appartementen, bestemd voor verhuur. Tussen verzoekster en de afbouwaannemer ('de schuldeiser') is een geschil ontstaan, waarna verzoekster betaling heeft opgeschort en de schuldeiser een retentierecht is gaan uitoefenen. Bij vonnis is verzoekster veroordeeld tot betaling van circa € 290.000 aan de schuldeiser. De schuldenlast van verzoekster bestaat uit de vordering van de schuldeiser en de financieringskosten van de appartementen. Verzoekster acht een afkoelingsperiode noodzakelijk om een akkoord aan te bieden waarbij alle crediteuren volledig worden voldaan. Tijdens de afkoelingsperiode worden de appartementen door een derde afgebouwd, waarna zes daarvan zullen worden verkocht ter financiering van het akkoord. De schuldeiser, inmiddels gefailleerd en vertegenwoordigd door zijn curator, stelt dat verzoekster niet in de WHOA-toestand verkeert en dat de financiële stukken onjuistheden bevatten. Bovendien heeft schuldeiser uit hoofde van zijn retentierecht voorrang op de verkoopopbrengst van de appartementen.

Het verzoek is gebaseerd op de WHOA en deze regeling staat open voor schuldenaren die in de zogeheten WHOA-toestand verkeren. Van die toestand is sprake indien geen realistisch vooruitzicht bestaat dat een toekomstige insolventie kan worden afgewend als de schulden niet worden geherstructureerd, terwijl de schuldenaar nog wel in staat is om zijn lopende verplichtingen te voldoen. De rechtbank komt tot de conclusie dat van een dergelijke toestand in het onderhavige geval geen sprake is en wijst het afkoelingsverzoek om die reden af. De rechtbank overweegt dat een afkoelingsperiode weliswaar zou voorkomen dat de schuldeiser de appartementen uitwint, maar dat het retentierecht op die appartementen blijft bestaan. Omdat de verkoopopbrengst in de eerste plaats aan de schuldeiser als retentor toekomt, kan verzoekster de appartementen niet te gelde maken ter dekking van haar lopende

verplichtingen. Daarmee is de liquiditeitsprognose, die uitgaat van dekking van de lopende verplichtingen uit de verkoopopbrengst, op drijfzand gebouwd. De rechtbank komt tot de conclusie dat verzoekster niet in staat is om aan haar lopende verplichtingen te voldoen.

E. Dogan, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8117

Zaaknummer: 452297 FT RK 25/523

Rechters: J.H. Steverink, M.D.E. Leppens en M. Aukema

Advocaten: B.P.J.M.L. Vliexs

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Curator kan eigendom van gefailleerde niet opeisen als gevolg van Berzona-jurisprudentie

Gefailleerde heeft voorafgaand aan het faillissement een schip verkocht en in bezit gegeven aan een derde. De overdracht is echter niet ingeschreven in de openbare registers. Omdat geen rechtsgeldige levering (en dus geen rechtsgeldige overdracht) heeft plaatsgevonden, wordt het schip door de curator opgeëist. Het hof oordeelt dat het schip inderdaad eigendom is gebleven van gefailleerde, maar oordeelt vervolgens dat de curator niet kan revindiceren. Daarmee zou hij de koopovereenkomst immers actief niet nakomen. Dat is in strijd met de Berzona-jurisprudentie.

Op 13 juli 2021 werd Shipcaryachts International B.V. ('SCY') failliet verklaard. De aangestelde curator constateerde al snel dat op naam van SCY nog een teboekgesteld schip stond. Dit schip was echter ruim twee jaar daarvoor aan een derde verkocht door het aan SCY gelieerde CTH Beheer B.V. ('CTH'). De curator stelde zich op het standpunt dat geen rechtsgeldige overdracht had plaatsgevonden, omdat CTH niet beschikkingsbevoegd was en omdat de overdracht niet bij notariële akte was ingeschreven in de openbare registers. De curator eiste het schip daarom op bij de koper. De koper weigerde het schip af te geven, omdat hij het schip te goeder trouw had gekocht, omdat hij de koopprijs had voldaan en omdat hij het schip met instemming van SCY in bezit had genomen.

Het hof stelt voorop dat voor de levering (en dus voor de rechtsgeldige overdracht) van het teboekgestelde schip een notariële akte is vereist met inschrijving daarvan in de openbare registers. Die levering heeft niet plaatsgevonden en het schip is dus nog eigendom van het inmiddels gefailleerde SCY.

Desondanks oordeelt het hof dat de curator het schip niet kan opeisen. Uit de Berzona-jurisprudentie (HR 11 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1681) volgt immers dat de curator niet méér rechten kan uitoefenen dan de gefailleerde zelf. SCY had de verkoop en feitelijke

bezitsverschaffing aanvaard en had het schip dus ook buiten faillissement niet kunnen opeisen. Het hof komt tot het oordeel dat – na het faillissement van SCY – ook de curator het schip niet kan opeisen: dat zou een actieve wanprestatie van de koopovereenkomst opleveren.

S.J. van den Boogert, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2452

Zaaknummer: 200.334.263/01

Rechters: E.M. de Stigter, E.E. van Tuyll Serooskerken-Röell en A. van Hees

Advocaten: K.R. Stephan en F.A.E. Diderich

Wetsartikelen: 3:84 BW, 3:89 BW, 5:1 BW en 35 Fw

RECHTSPRAAK

Tegemoetkoming onder de Kindregeling blijft buiten de boedel in schuldsaneringsregeling

In de schuldsaneringsregeling van een voormalig schuldenaar heeft de rechtbank Rotterdam geoordeeld dat een tegemoetkoming van € 10.000 uit de Kindregeling buiten de boedel blijft. De Belastingdienst had het bedrag kort voor afloop van de regeling ambtshalve uitgekeerd aan de voormalige beschermingsbewindvoerder van de schuldenaar, zonder dat de schuldenaar hiervan vooraf op de hoogte was. De WSNP-bewindvoerder meende dat het bedrag in de boedel viel, omdat de betaling plaatsvond vóór het einde van de looptijd van de schuldsaneringsregeling.

De rechter-commissaris overweegt dat de tegemoetkoming voortvloeit uit een ambtshalve besluit van de staatssecretaris van Financiën en kwalificeert als immateriële schadevergoeding in de zin van artikel 6:95 BW. Een dergelijk recht valt wel in het vermogen van de schuldenaar, maar valt niet in het voor beslag vatbare vermogen. Het omslagpunt waarop een dergelijke vergoeding wél in de boedel zou kunnen vallen, ontstaat pas wanneer de gerechtigde zelf het recht uitoefent of de betaling aanvaardt.

In dit geval had de schuldenaar geen kennis van de tegemoetkoming voordat deze werd uitbetaald en heeft hij geen wilsverklaring afgelegd. De korte periode tussen de ontvangst van het bedrag (18 maart 2025) en het einde van de regeling (21 maart 2025) biedt onvoldoende grond om van stilzwijgende aanvaarding te spreken. Hoewel de tegemoetkoming dus tijdens de looptijd van de schuldsaneringsregeling is ontvangen, is deze pas na afloop van de regeling in het voor beslag vatbare vermogen van de schuldenaar terechtgekomen (HR 22 november 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE8474). Hierdoor blijft deze buiten de boedel (HR 24 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BVo890).

De rechter-commissaris gelast de WSNP-bewindvoerder om het bedrag van € 10.000 aan de voormalig schuldenaar terug te betalen.

N. Gamliël, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11404

Zaaknummer: FT RK 23/647

Rechters: M. Aukema

Wetsartikelen: 6:95 BW en 317 Fw

RECHTSPRAAK

Ontruiming onderhuurster na faillissement hoofdhuurder

Na het faillissement van de hoofdhuurder MC Makelaardij ontstaat een geschil over het gebruik van een kamer door een onderhuurder. De kantonrechter oordeelt in kort geding dat de onderhuurder geen recht of titel heeft tegenover de eigenaar en wijst de vordering tot ontruiming toe.

In deze kortgedingprocedure vordert de eigenaar van een pand in Rotterdam ('de eigenaar') ontruiming van een kamer die wordt bewoond door een onderhuurder. Het pand werd van de eigenaar gehuurd door MC Makelaardij & Vastgoed Management B.V. ('MC Makelaardij'), die op haar beurt het pand kamergewijs onderverhuurde. Een onderhuurder huurde een kamer op basis van een overeenkomst voor onzelfstandige woonruimte van 3 september 2019 en betaalde huur aan MC Makelaardij.

Na het faillissement van MC Makelaardij op 13 augustus 2024 heeft de curator, met machtiging van de rechter-commissaris, de onderhuurovereenkomst met de onderhuurder opgezegd per 1 december 2024. De eigenaar heeft vervolgens aangegeven geen nieuwe huurovereenkomst met de onderhuurder te willen sluiten. De onderhuurder weigerde te vertrekken en stelde dat zij een huurovereenkomst met de eigenaar had, dan wel dat zij recht had op voortzetting van het huurgenot.

De kantonrechter oordeelt dat uit de huurovereenkomst blijkt dat MC Makelaardij als verhuurder optrad en dat de onderhuurder geen rechtstreekse overeenkomst met de eigenaar had. De curator was bevoegd om de hoofdhuurovereenkomst tussen MC Makelaardij en de eigenaar op te zeggen op grond van artikel 39 Fw. Hoewel de curator formeel niet bevoegd is om de onderhuurovereenkomst op grond van artikel 39 Fw op te zeggen, volgt uit de beëindiging van de hoofdhuurovereenkomst dat MC Makelaardij het huurgenot niet meer kon verschaffen aan de onderhuurder.

Omdat het gaat om onzelfstandige woonruimte, komt de onderhuurder geen bescherming toe onder artikel 7:269 BW. Zij verblijft sinds 1 december 2024 zonder recht of titel in de kamer en

maakt daarmee inbreuk op het eigendomsrecht van de eigenaar. De kantonrechter acht de zaak spoedeisend en wijst de vordering tot ontruiming toe. De onderhuurder moet de kamer binnen 14 dagen na betekening van het vonnis verlaten. De proceskosten van € 1.184,45 worden toegewezen, inclusief wettelijke rente vanaf de vijftiende dag na vonnisdatum. Het vonnis is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Deze uitspraak bevestigt dat onderhuurders van onzelfstandige woonruimte bij faillissement van de hoofdhuurder weinig bescherming genieten, zeker wanneer de hoofdhuurovereenkomst wordt beëindigd in faillissement en de eigenaar geen nieuwe overeenkomst wil aangaan.

W.P.IJ. Overgoor, oktober 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11259

Zaaknummer: 11725955 VV EXPL 25-309

Rechters: V.F. Milders

Advocaten: Th.C. Visser en M.P. Harten

Wetsartikelen: 39 Fw en 7:269 BW

RECHTSPRAAK

(Voormalig) bestuurders Megahome aansprakelijk wegens ondeugdelijke administratie en frustreren reddingsplan Rabobank

Bekrachtiging vonnis waarin is geoordeeld dat twee (indirect) bestuurders c.q. feitelijk beleidsbepalers hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het faillissementstekort. De bestuurders hebben een ondeugdelijke administratie gevoerd en een reddingsregeling met de bank gefrustreerd.

Het arrest van het hof Arnhem-Leeuwarden van 16 september 2025 draait om de vraag of twee voormalige bestuurders van de NPB/Mega-groep hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het tekort in de faillissementen van zeven vennootschappen. Voor de leesbaarheid worden zij aangeduid als de oud-bestuurder (oorspronkelijk statutair bestuurder en uiteindelijk economisch gerechtigde) en de statutair bestuurder (sinds september 2014 formeel bestuurder, terwijl de oud-bestuurder feitelijk de koers bleef bepalen).

De relevante gebeurtenissen spelen zich af tussen 2009 en 2016. In 2009 zegde Rabobank het krediet van de groep van € 125 miljoen op. In 2010 werd een nieuwe financiering overeengekomen, die Rabobank in 2012 opnieuw opeiste. In maart 2015 werd een voorovereenkomst gesloten om via een trustconstructie de schulden af te lossen. Deze regeling strandde in oktober 2015, omdat de bestuurders weigerden cruciale informatie te verstrekken. Uiteindelijk gingen de vennootschappen tussen 7 juli 2016 en 21 december 2016 failliet.

De onderneming bestond uit een omvangrijke vastgoedgroep met tientallen rechtspersonen. Diverse vennootschappen waren hoofdelijk verbonden voor de Rabobankfinanciering. Volgens de curator hebben de bestuurders tussen 2009 en 2016 activa overgeheveld naar gelieerde vennootschappen en stichtingen. Hierdoor werden verhaalsobjecten aan de gefailleerde vennootschappen onttrokken, terwijl de ontvangende partijen niet voor de Rabobankschulden verbonden waren.

De rechtbank Overijssel oordeelde in 2023 dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk waren voor het tekort in de faillissementen van zeven vennootschappen. Ten aanzien van twee andere vennootschappen wees de rechtbank de vorderingen af, samen met enkele nevenvorderingen. Omdat de curator geen hoger beroep instelde, beperkt het geschil in hoger beroep zich tot het al toegewezen deel. Het hof bekrachtigt het vonnis. Daarbij wijst het hof op twee hoofdredenen: structurele schending van de administratieplicht en het frustreren van de reddingsregeling van Rabobank.

Ten aanzien van de administratieplicht stelt het hof, anders dan de rechtbank, vast dat de administratie ernstig tekortschiet. In 2013 werd bij een betrokken vennootschap door memoriaalboekingen een vordering van € 66 miljoen gecreëerd op een andere groepsmaatschappij. Daarnaast werd de bankschuld van € 125 miljoen na 2013 niet als kortlopende schuld op de balans verantwoord, maar slechts als een verplichting die buiten de balans bleef. Dit gaf een onjuist beeld van de vermogenspositie. Ook werden de verplichtingen uit zogenoemde terugkoopovereenkomsten van 23 juli 2009, ter waarde van € 4,4 miljard, niet in de administratie verwerkt en waren deze niet bekend bij de accountant. Deze tekortkomingen bleven bestaan in de drie jaar voorafgaand aan de faillissementen. Daarmee is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van de faillissementen was, is door de bestuurders niet weerlegd.

Ook los van deze administratieve tekortkomingen oordeelt het hof dat sprake is van onbehoorlijke taakvervulling in de referteperiode. In maart 2015 werd met Rabobank een voorovereenkomst gesloten om de activa van de groep in een trust onder te brengen en via verkoop de schuld binnen vijf jaar af te lossen. Toen Rabobank later inzage vroeg in eerdere overhevelingen, met name in een 'bouwclaimovereenkomst' van 2 juni 2009, weigerde de statutair bestuurder in oktober 2015 die overeenkomst te verstrekken. Volgens het hof hielden de bestuurders zo bewust het zicht op de overheveling verborgen. Zij hadden, gelet op een vonnis uit 2013, moeten begrijpen dat (delen van) die constructie ongeoorloofd waren en zo nodig moesten worden teruggedraaid. Door dit niet te doen lieten zij het belang van gelieerde entiteiten prevaleren boven dat van de gefailleerde vennootschappen en hun schuldeisers. Het hof acht aannemelijk dat hierdoor de reddingsregeling strandde en het faillissement niet kon worden voorkomen.

Het verweer dat de vastgoedmarkt verslechterde en dat Rabobank zich hard opstelde, slaagt niet. De bestuurders onderbouwden dit onvoldoende. Ook een beroep op matiging (art. 2:248 lid 4 BW) wordt verworpen. Het hof benadrukt dat de oud-bestuurder ook na zijn formele aftreden in 2014 feitelijk leiding bleef geven. De statutair bestuurder was actief betrokken in de cruciale periode van 2014 tot 2016. Het beroep op verjaring faalt, omdat de vordering onder de gewone verjaringstermijn van vijf jaar valt. De kortere termijn van artikel 3:52 BW voor

vernietigingsvorderingen is hier niet van toepassing.

Het hof bekrachtigt daarom het vonnis van de rechtbank. De beide bestuurders worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het tekort in de faillissementen van de zeven vennootschappen en tot betaling van de proceskosten in hoger beroep. De uitspraak is uitvoerbaar bij voorraad.

S.W.M. Kessels, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5734

Zaaknummer: 200.336.188

Rechters: G.P. Oosterhoff, D.M.I. de Waele en A. van Hees

Advocaten: C.J. van Dijk en M.T. Nooijen

Wetsartikelen: 2:10 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Nietigheid samenstel van rechtshandelingen

Alle rechtshandelingen in deze structuur hadden tot doel de verhaalsmogelijkheden van de schuldeisers zo veel mogelijk te beperken en zijn daarom nietig wegens strijd met de goede zeden en de openbare orde als bedoeld in artikel 3:40 BW.

Deze zaak gaat over de nietigheid wegens strijd met de goede zeden en de openbare orde als bedoeld in artikel 3:40 BW van het samenstel van rechtshandelingen tussen verschillende vennootschappen, die onderling gelieerd zijn en waarvan steeds de uiteindelijke zeggenschap bij dezelfde persoon ligt. De rechtshandelingen in de opgetuigde structuur hadden tot doel de verhaalsmogelijkheden van de schuldeisers van de failliet zo veel mogelijk te beperken.

De Megahome-groep hield zich bezig met projectontwikkeling, waarbij zij agrarische gronden aankocht en deze na herbestemming met winst verkocht. Rabobank was daarbij haar belangrijkste financier. Vanaf 2009 gingen vennootschappen uit de groep een reeks complexe transacties aan met gelieerde partijen. In 2016 gingen de Megahome-vennootschappen failliet. De curator vernietigde daarop buitengerechtelijk het geheel aan transacties (art. 3:45 BW) en vordert een verklaring voor recht dat de overeenkomsten rechtsgeldig buitengerechtelijk zijn vernietigd, dan wel dat deze nietig zijn, dan wel deze te vernietigen op grond van de pauliana. Ook vordert de curator te verklaren voor recht dat de (feitelijk) bestuurder van de Megahome-groepsvennootschappen en de vennootschappen zelf, onrechtmatig hebben gehandeld.

Het hof oordeelt dat er geen andere reden voor het gehele samenstel van rechtshandelingen – het verstrekken van leningen en het overboeken van gelden naar een waaier van verschillende rechtspersonen – aan te wijzen is dan het frustreren van het verhaal van Rabobank door het verminderen van de 'credit base'. Het samenstel van rechtshandelingen is in een andere procedure paulianeus geoordeeld, aangezien deze rechtshandelingen uitsluitend erop waren gericht om het aanwezige actief te onttrekken aan het verhaal van Rabobank en andere crediteuren. In deze procedure is het de curator te doen om 'de achterkant' van het samenstel van rechtshandelingen, die kennelijk niet door de vernietiging op grond van pauliana is geraakt.

Het hof oordeelt dat het gevolg van het paulianeuze samenstel van rechtshandelingen was dat het vermogen nog verder buiten het bereik van de gefailleerde vennootschappen kwam te staan en daarmee ook buiten het bereik van Rabobank. De hele constructie is daarmee opgezet met het doel om schuldeisers te benadelen, waarbij de vraag of vaststond of aannemelijk was dat schuldeisers daadwerkelijk zijn benadeeld in het kader van de beoordeling van nietigheid op grond van artikel 3:40 BW geen rol speelt. Dat appellant steeds benadrukt dat hij slechts zijn onderhandelingspositie met de Rabobank wilde verstevigen, laat onverlet dat de wijze waarop hij dit gestalte heeft gegeven, door al het actief weg te sluizen en buiten bereik van de Rabobank en andere schuldeisers te brengen, het oogmerk van benadeling van die schuldeisers impliceert.

Volgens het hof zijn de in de constructie tot stand gebrachte geldleningen geen normale intercompanygeldeningen. Zo waren er geen tussentijdse aflossingsverplichtingen opgenomen, geen zekerheden overeengekomen en hadden de leningen lange looptijden van twintig jaar met de mogelijkheid van de schuldenaar om deze eenzijdig met tien jaar te verlengen. Bij een specifieke lening is geen looptijd opgenomen en de aflossing zou in overleg gaan. Er was daarmee geen door de kredietgever afdwingbare aflossingsverplichting van de kredietnemer. Het hof oordeelt dat dit niet binnen het bestek valt van een normale bedrijfsfinanciering van werkmaatschappijen van een groep. De inhoud en het tijdstip van deze rechtshandelingen sluiten veel meer aan bij de opzet van appellanten om het vermogen van de nu failliete vennootschappen buiten het bereik van de schuldeisers daarvan te brengen. De constructie had volgens het hof daarom een onzedelijke strekking.

Het hof oordeelt tevens dat het in zijn algemeenheid niet juist is dat het systeem van de pauliana aan het aannemen van nietigheid op grond van artikel 3:40 BW in de weg staat. De pauliana richt zich namelijk mede op rechtshandelingen die zowel het oogmerk als het daadwerkelijke effect van benadeling hebben.

Het hof oordeelt voorts dat de verjaringstermijn van artikel 3:309 BW, die ziet op vorderingen uit onverschuldigde betaling, in dit geval ten gevolge van de nietig geoordeelde betalingen, pas gaat lopen nadat de benadeelde partij met de schade en de daarvoor aansprakelijke (rechts)perso(n)en bekend is geworden. De curator vertegenwoordigt de boedel en het is de boedel, vertegenwoordigd door de curator, die hier als benadeelde partij is aan te merken. Het gaat daarbij om wetenschap van de curator en het is daarom niet bepalend voor de verjaring van de vordering van de boedel, wanneer schuldeisers als Rabobank bekend zijn geworden met de schade en de aansprakelijke persoon. De curator heeft immers een eigen zelfstandig vorderingsrecht.

De bestuurder en/of feitelijk leidinggevende van de rechtspersonen die betrokken waren bij

de dividenduitkering en de daarop volgende betalingen aan gelieerde partijen, die een centrale en beslissende rol had bij het bewust beperken van de verhaalsmogelijkheden van de schuldeisers, kan bovendien een ernstig verwijt worden gemaakt en is daarom persoonlijk aansprakelijk.

Het handelen als (feitelijk) bestuurder van de verschillende rechtspersonen heeft te gelden als handelen van die rechtspersonen en kan dan ook aan hen worden toegerekend. Daarmee hebben ook die rechtspersonen onrechtmatig gehandeld. Om het beoogde doel te bereiken hebben zij, de (feitelijk) bestuurder en de betrokken rechtspersonen, gebruikgemaakt van verschillende overeenkomsten van geldlening en vaststellingsovereenkomsten om het overboeken van de gelden en het ter beschikking stellen ervan aan andere rechtspersonen (achteraf) te kunnen verantwoorden. Een en ander is niet zozeer bedoeld om de verplichtingen van de schuldeiser en de schuldenaar over en weer vast te leggen, maar om de ware bedoeling van de betalingen te verhullen, namelijk het buiten bereik van de schuldeisers brengen van de gelden. De strekking van al deze overeenkomsten is benadeling van schuldeisers en daarmee zijn deze rechtshandelingen ter uitvoering van de verschillende overeenkomsten in strijd met de goede zeden en daarmee nietig als bedoeld in artikel 3:40 lid 1 BW. De rechtspersonen waren ook steeds op de hoogte van die ongeoorloofde strekking van de overeenkomsten, omdat het oogmerk van de (feitelijk) bestuurder (met zijn centrale rol in het geheel) om schuldeisers te benadelen, kan worden toegerekend aan de betrokken rechtspersonen. Dat leidt tot de slotsom dat de rechtspersonen naast de (feitelijk) bestuurder aansprakelijk zijn voor de schade. Het hof oordeelt dat de (feitelijk) bestuurder voor het geheel aansprakelijk is en de rechtspersonen voor het bedrag dat ze hebben ontvangen.

D.R.C. Smit, oktober 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4691

Zaaknummer: 200.336.190

Rechters: D.M.I. de Waele, J.P.H. van Driel-van Wageningen en A. van Hees

Advocaten: C.J. van Dijk en M.T. Nooijen

Wetsartikelen: 3:40 BW en 6:162 BW